

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **C. A.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena JUDr. Zuzanou Juppovou, advokátkou,
sídlem Slovenského národního povstání 2654/26, 434 01 Most,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2017, č. j. 1821/DS/2017,
JID: 76006/2017/KUUK/MŠ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 42 A 18/2017-41, **žádný** z účastníků **nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 22. 5. 2017, č. j. 1821/DS/2017, JID: 76006/2017/KUUK/MŠ, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Žatec, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“),

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ze dne 3. 10. 2016, č. j. MUZA 20132/2016/ODSH/ME/087-11, jímž byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila tím, že dne 25. 7. 2016 v 11:08 hodin, řídila osobní motorové vozidlo BMW 520d, reg. zn. X, se kterým jela po silnici č. I/27, v uzavřené obci Velichov, okr. Louny, ve které je maximální dovolená rychlost 50 km/h, ve směru od Žatce na Most a policejní hlídkou dopravního inspektorátu Louny jí byla v 11:08:57 hodin naměřena rychlost 95 km/h. Tato skutečnost byla zjištěna silničním rychloměrem zn. RAMER 10C (s platným kalibračním protokolem o správné funkci přístroje do 5. 11. 2016), který ovládal proškolený příslušník Policie České republiky. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo o 45 km/h, s přípustnou odchylkou stanovenou výrobcem radaru ± 3 km/h z naměřené rychlosti tedy žalobkyně překročila rychlost nejméně o 42 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 5 500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí a dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku. Současně se žalobkyně domáhala i zrušení výše uvedeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí trpí formálními i obsahovými vadami, neboť žalovaný ignoroval nesprávně zjištěný skutkový stav správním orgánem I. stupně, překročil meze správního uvážení, rozhodl v rozporu s právní úpravou a ustálenou rozhodovací praxí a své rozhodnutí založil na skutkových závěrech, které jsou teoretické, spekulativní a bez opory v provedeném dokazování. Jelikož není dle žalobkyně zřejmé, jakými podklady se správní orgány řídily, označila jejich rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí rovněž žalobkyně považovala za ryze formální, zaujaté a neobjektivní. Žalobkyně namítala, že nebyla dostatečně poučena o přípustnosti podpůrce v daném správním řízení. Žalovaný se sice podrobně k možnosti využití podpůrce vyjádřil, tím však pouze nahradil povinnost správního orgánu I. stupně. K oprávnění účastníka řízení vyjádřit se před vydáním rozhodnutí se žalovaný přímo nevyjádřil, když pouze polemizoval s možností správního orgánu vydat usnesení v tomto směru, přičemž zdůraznil fakultativnost takového postupu. Tuto procesní otázku však žalobkyně na mysli neměla, vypořádání této námítky žalovaným proto nebylo dostačující, a navíc bylo chybné. Názor žalovaného, že zmocněnec měl více než měsíc na podání důkazních návrhů je rovněž nesprávný. Při vyžádání odborného vyjádření je totiž potřeba znát konec lhůty k podání návrhů.
3. Žalobkyně dále namítala, že není zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, když uvedl, že s žalobkyní nebylo sepsáno oznámení o přestupku na místě, ani z čeho čerpal informace o tom, že dopravní inspektorát Louny již více než dva roky na místě šetření neseписuje oznámení o přestupku a podezřelý řidič je pouze poučen o tom, že přestupek bude postoupen správnímu orgánu. Žalobkyni bylo naopak po telefonickém dotazu na Policii České republiky Louny sděleno, že policisté vždy sepisují záznam o přestupku. K povinnosti policisty sepsat záznam o dopravním přestupku žalobkyně odkázala též na komentář v knize Dopravní právo nakladatelství C. H. BECK r. 2016. Žalobkyně zdůraznila, že nutnost vyplnění oznámení o přestupku neplyne pouze z komentářů či interních aktů řízení, ale má své opodstatnění. Záznam o přestupku vymezuje osobu, která se přestupku dopustila, vozidlo, se kterým byl přestupek spáchán a jednání, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

charakterizované právní normou, ke kterému došlo, to vše proto, aby nedošlo k záměně. Příkladem je projednávaný případ, kde k písemnému vyjádření došlo, ačkoliv žalovaný má nesprávně za to, že záznam sepsán nebyl. Důležitost záznamu o přestupku spočívá též v tom, že se jedná o prvotní záznam o skutku, o kterém se ve správním řízení následně rozhodne, zda šlo o přestupek či nikoliv. K tomu žalobkyně podotkla, že policisté zde zprvu vystupují jako správní orgán při výkonu veřejné moci a mimo jiné zajišťují i oznámení o přestupku jako listinný důkaz. Následné správní řízení je založeno na principu inkvizičním, postavení zasahujícího policisty je však omezeno tím, že jde v materiálním smyslu o žalobce, který je však v daném případě současně i svědkem. Žaloba v tomto smyslu je tak podána oznámením o přestupku a prvotním opatřením na místě zásahu, kdy policista jako orgán veřejné moci shledá, že jsou naplněny znaky skutkové podstaty přestupku. Je proto nepřípustné vycházet pouze z tvrzení policistů, ale je nutné tato tvrzení hodnotit v kontextu policisty učiněné výpovědi při výslechu.

4. Dále žalobkyně brojila proti podobě ověřovacího listu Autorizovaného metrologického střediska č. 172/15 k rychloměru, kterým ji bylo v inkriminované době naměřeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Uvedla, že v ověřovacím listu musí být uvedena i registrační značka vozidla, do kterého je přístroj zabudován, jelikož se ověřuje jako součást konkrétního vozidla. Kdyby tedy byl zabudován do jiného vozidla, ověření by nebylo platné. Z ověřovacího listu dle žalobkyně vyplývá, že montáž vozidla byla provedena ve vozidle Škoda Octavia, u něhož v době ověření nebyla známa jeho registrační značka. Tomu odpovídá informace z policejního spisu, že žalobkyně byla změřena nedefinovatelným vozidlem, když v záznamu o přestupku je pouze uvedeno výrobní číslo rychloměru. Žalobkyně upozornila, že policie je povinna do spisu založit sdělení, že při změření přestupce se jednalo o vozidlo Policie České republiky, a to uvedením jeho tovární a registrační značky, tyto údaje pak musí odpovídat údajům v ověřovacím listě. Pokud by tak policie postupovala, bylo by možné vyloučit, že došlo ke změně místa používání rychloměru ve smyslu § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měření i montáž rychloměru po dobu ověření ve stejném konkrétním vozidle (dále jen „vyhláška č. 262/2000 Sb.“). Kromě toho musí existovat smlouva o provádění služeb. Žalovaný se však k těmto skutečnostem odmítl vyjádřit a odkázal žalobkyni na Ministerstvo dopravy a společnost RAMET a. s. Nevypořádal se ani s odkazem žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. 7 As 74/2010, z něhož vyplývá, že měření rychlosti rychloměrem, který je ve vlastnictví jiného subjektu než Policie České republiky, je nepřípustné. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s názorem žalovaného, že ověřovací list rychloměru nemusí být ověřen, protože není veřejnou listinou. Na podporu svého tvrzení, že ověřovací list je veřejnou listinou odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 101/2016.
5. Žalobkyně rovněž poukázala na důležitost návodu k obsluze rychloměru a certifikátu obsluhy rychloměrů coby podkladů k ovládání rychloměru. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, sp. zn. 3 As 29/2011, přičemž podotkla, že na ověřovacím listě k předmětnému rychloměru je zvýrazněn závěr, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Z citovaného rozsudku přitom plyne, že je mnohem důležitější, aby byla osoba obsluhující rychloměr obeznámena s přílohou k návodu k obsluze rychloměru, když osvědčení obsluhy rychloměru není jeho obligatorní přílohou. Vlastní postup při měření rychloměrem sice není legislativně upraven, to ale neznamená, že policista nemusí respektovat návod k obsluze. Žalobkyni nebylo zřejmé, proč je ve spise založen záznam o

školení mnoha policistů a není zde naopak záznam o seznámení s návodem k obsluze rychloměru. Pokud má být osvědčení či certifikát o způsobilosti dokladem o splnění konkrétních kritérií, pak musí být zřejmé, jaké skutečnosti certifikát prokazuje, komu byl udělen, jaká je jeho platnost. Stejně tak z něj musí být zřejmá jeho integrita a výstupy procesu certifikace. Takovým dokumentem však seznam školení dopravních policistů v Lounech není. Uvedený seznam je navíc dle žalobkyně zneužitelný a není z něj zřejmé, zda byl platně elektronicky podepsán. K tomu doplnila, že v přestupkovém řízení jsou kladeny specifické nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí a zjišťování skutkového stavu, neboť obvinění z přestupku je obviněním trestním. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. 1 As 44/2009.

6. Žalobkyně dále nesouhlasila s konstatováním žalovaného, že se svou pasivitou zbavila práva navrhnout důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem, které se jí kladou za vinu. K tomu uvedla, že zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), sice neupravuje koncentraci řízení, neuplatní se však ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o koncentraci řízení, byť se jedná o právní předpis, který se subsidiárně aplikuje na přestupková řízení. Je tomu tak proto, že přestupek naplňuje znaky trestních obvinění. V řízení o přestupku se proto uplatňuje zásada vyšetřovací, z níž vyplývá povinnost správního orgánu řádně zjistit skutkový stav, a to bez ohledu na procesní aktivitu účastníka řízení. Z tohoto důvodu a vzhledem ke skutečnosti, že prvoinstanční řízení a řízení odvolací tvoří jeden celek, se proto v přestupkovém řízení neuplatní ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný porušil princip dvojinstančnosti správního řízení, když v rozporu s právní úpravou akceptoval zjevné pochybení správního orgánu I. stupně a nahradil nedostatečné odůvodnění naplnění materiální stránky přestupku vlastní úvahou, kterou opřel o skutečnosti, které nebyly tvrzeny ani dokazovány v prvoinstančním řízení. Tím žalovaný upřel žalobkyni právo vyjádřit se k takovému odůvodnění v rámci podání řádného opravného prostředku. Došlo tedy ke změně odůvodnění správního orgánu I. stupně v rozporu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a k porušení zásady kontradiktornosti a principu rovnosti zbraní. K tomu žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98. Žalobkyně shrnula, že správní orgány ji shledaly vinnou z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, aniž by přihlédly k jejím tvrzením, neboť vycházely z nepodložené presumpce, že se skutek stal, přestože tato skutečnost nebyla prokázána.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K námitce neobjektivnosti odvolacího orgánu a toliko formálního posouzení zjištěného skutkového stavu správním orgánem I. stupně uvedl, že ze sběrného archu prvostupňového správního spisu, zejména pak z protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 21. 9. 2016 je zřejmé, jakými důkazy se správní orgán I. stupně zabýval. K námitce nepoučení žalobkyně ohledně přípustnosti podpůrce žalovaný uvedl, že ve správním řízení nebylo nikterak prokázáno, že by žalobkyně nebyla duševně způsobilá k řízení motorových vozidel anebo, že by měla v tomto ohledu nějaká omezení. Dle žalovaného je žalobkyně naopak zdravá. Neuvedení institutu nápomoci v poučení tak v tomto případě nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 5 A 135/2014. K námitce, že správní orgán I. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stupně nevydal usnesení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí se stanovením lhůty, do kdy je možné takové vyjádření či jiný návrh učinit, žalovaný odkázal na ust. § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž uvedl, že takové usnesení správní orgán není povinen vydat. Žalovaný dále doplnil, že žalovaná byla dvakrát předvolána k ústnímu jednání. První jednání bylo na žádost žalobkyně odročeno, avšak žalobkyně nedorazila bez omluvy ani na odročené jednání. Její zmocněnec se jen pár minut před jednáním telefonicky omluvil, přičemž byl poučen dle § 37 odst. 4 správního řádu o pětidenní lhůtě k podání potvrzení omluvy s doložením jeho nepřítomnosti na tomto jednání. Žalobkyně ani její zmocněnec však po konání ústního jednání žádné podklady do spisu nevložili. Vzhledem k těmto skutečnostem dle žalovaného nenastal žádný důvod k tomu, aby správní orgán I. stupně vydal usnesení se stanovením lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

8. K námitce absence oznámení o přestupku sepsaného na místě žalovaný konstatoval, že dle jeho informací tento formulář nikdy vyhotoven nebyl, což bylo příslušným policejním orgánem správnímu orgánu I. stupně telefonicky potvrzeno, a to ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Pokud žalobkyně spatřovala v postupu policie pochybení, měla se na ni obrátit přímo, a to prostřednictvím samostatného řízení, které by mohlo eventuálně vést k přerušení správního řízení. Dle žalovaného byl uvedený formulář plně nahrazen oznámením o přestupku ze dne 3. 8. 2016, č. j. KRPU-156692-3/PŘ-2016-040706-OP, úředním záznamem ze dne 25. 7. 2016, č. j. KRPU-156692-1/PŘ-2016-040706, k němuž byl připojen výstup z měřicího systému RAMER 10C, včetně ověřovacího listu, seznamu proškolených osob pro obsluhu tohoto systému a fotodokumentace, na základě které byla žalobkyně dostatečně ztotožněna. K žalobkyniní citovanému výňatku z komentáře v knize Dopravní právo žalovaný poznamenal, že citovaná pasáž se vztahuje toliko k přestupku, který lze vyřešit udělením pokuty v blokovém řízení, což není tento případ. K námitce chybné podoby ověřovacího listu Autorizovaného metrologického střediska č. 172/15 a nedefinovatelnosti vozidla, v němž byl radar zabudován, žalovaný uvedl, že výhrady vůči ověřovacímu listu měla žalobkyně uplatnit vůči autorizovanému metrologickému středisku – společnosti RAMET, a. s., která jej vydala, případně vůči Ministerstvu průmyslu a obchodu, jež je ústředním orgánem státní správy pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Dále žalovaný uvedl, že nemá žádné pochybnosti o tom, že radarový systém obsluhovali proškolené osoby, když jednou z příloh oznámení o přestupku je i listina obsahující osvědčení způsobilosti o proškolení operátorů pro obsluhu silničních rychloměrů typu RAMER 10, které mimo jiné absolvovali i zasahující policisté. Jména těchto policistů jsou uvedena i na výstupu z měřicího systému. Všechny další námitky stran ověřovacího listu radaru a potvrzení o proškolení policistů žalovaný považoval za obstrukční a účelové. Na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 7 As 308/2016. Policie České republiky je dle jeho názoru garantem dodržování zákonů, a tudíž jsou námitky žalobkyně ohledně chybějícího podpisu školitele irrelevantní, zejména když policejní spis byl správnímu orgánu I. stupně doručen jako celek elektronicky, prostřednictvím datové schránky, a toto podání bylo opatřeno platným elektronickým podpisem. K odkazu žalobkyně na rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5571/DS/2013, žalovaný uvedl, že v předmětné věci pochybnosti o průběhu měření a objasnění osvědčení obsluhy radaru nebyly jediným důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí.
9. K poznámce žalobkyně ohledně pochybnosti o nestrannosti odvolacího orgánu, žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za dostatečně zdůvodněné a objektivní a že ke

správnímu orgánu I. stupně nemá jiný vztah, než který je dán zákonem. Rovněž vyloučil, že by pověření zaměstnanci žalovaného byli v příbuzenském či obdobném vztahu k osobám oprávněným jednat za správní orgán I. stupně. K námitce porušení principu dvojinstančnosti žalovaný uvedl, že odvolací řízení proběhlo řádně, dle platných právních norem. Odvolání žalobkyně bylo přezkoumáno v celém rozsahu, a pokud jde o některé úvahy a názory žalovaného vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nelze o nich tvrdit, že nahrazují nedostatky prvostupňového rozhodnutí, neboť nic nezakládají ani nemění a jejich cílem je prosté vysvětlení rozhodnutí žalovaného. Závěrem žalovaný podotkl, že jediná aktivita žalobkyně v rámci prvostupňového řízení spočívala v nahlédnutí do spisu prostřednictvím svého zmocněnce. Následně sice zpracovala žalobkyně odvolání, v něm ale žádným způsobem nezpochybňovala samotné spáchání přestupku. Na základě uvedených skutečností žalovaný konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, přičemž nic nenásvědčuje tomu, že žalobkyně byla v průběhu řízení krácena na svých právech.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

10. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou, v níž uvedla, že žalovaný vycházel z nesprávného pochopení smyslu obhajoby žalobkyně. To dokumentuje například skutečnost, že se žalovaný ztotožňuje s postupem správního orgánu I. stupně, který za blíže nejasných okolností telefonoval na policii v Lounech, aby mu bylo řečeno, že formuláře „oznámení o přestupku“ se nikdy nepoužívaly. Pokud by bylo možné pominout skutečnost, že se jedná o formuláře skladového čísla MV, které se používají v celé České republice, již nelze přehlédnout, že žalobkyně popsala, jak s ní byl předmětný formulář zasahujícími policisty vyplněn. Správní orgány se nepokusily tento rozpor odstranit výsledkem policistů, a naopak se shodly, že jim postačí prosté telefonické potvrzení. Přestože byl postup správního orgánu I. stupně absurdní, žalovaný se s ním ztotožnil. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že žalovaný sám na podatelně prvostupňového orgánu ověřoval elektronický podpis školitele Policie České republiky, a dokonce požádal soud o vyrozumění, pokud by bylo nezbytné ověření tohoto podpisu. Takový postup je dle žalobkyně nezvyklý a hlavně chybný. S ohledem na skutečnost, že nesprávného postupu se správní orgány dopustily ve vícero případech, setrvala žalobkyně na svém návrhu, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvostupňového, a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem před vydáním prvotního rozhodnutí soudu ve věci výslovně souhlasili a na opakovanou výzvu, ve které byli poučeni, že pokud se nevyjádří, považuje se to za souhlas s projednáním bez jednání, žalobkyně ani žalovaný nereagovali.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinnosti

žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 8. 2016 bylo Policií České republiky, KŘP Ústeckého kraje, územním odborem Louny, dopravním inspektorátem, oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, jehož se žalobkyně měla dopustit porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když jí byla dne 25. 7. 2016 v 11:08 v obci Velichov, na silnici I/27, u domu č. p. 22, ve směru od Žatce na obec Žiželice (ve směru na Most) při řízení motorového vozidla tov. zn. BMW 520d, reg. zn. X, naměřena mobilním radarovým systémem RAMER 10C rychlost 95 km/h, po odečtu odchylky 92 km/h. Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam ze dne 25. 7. 2016, č. j. KRPU-156692-1/PŘ-2016-040706, ověřovací list č. 172/15 autorizovaného metrologického střediska RAMET, a. s., sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice, ze dne 6. 11. 2015, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního rychloměru RAMER 10C použitého v rámci měření, záznam o školení operátorů pro obsluhu silničních rychloměrů typu RAMER 10C (osvědčení způsobilosti) ze dne 4. 5. 2016, č. j. KRPU-36605-6/ČJ-2016-0400DP-08, výpis z evidenční karty řidiče a pořízená fotodokumentace, včetně výstupu z rychloměru.
14. Oznámením o zahájení řízení ze dne 4. 8. 2016, č. j. MUZA 20132/2016/ODSH/ME/087-6, správní orgán I. stupně zahájil vůči žalobkyni správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku s tím, že ji současně předvolal k ústnímu jednání v této věci na den 25. 8. 2016. Jelikož se žalobkyně řádně omluvila z nařízeného jednání, správní orgán I. stupně stanovil nový termín jednání na 21. 9. 2016. O ústním projednání přestupku byl pořízen protokol, z něhož vyplývá, že se k nařízenému jednání nedostavila žalobkyně ani její zmocněnec. Během jednání bylo provedeno dokazování mimo jiné oznámením o přestupku ze dne 3. 8. 2016, č. j. KRPU-156692-3/PŘ-2016-040706-OP, včetně dalších listin, které k němu bylo připojeny. Správní orgán I. stupně následně dne 3. 10. 2016 vydal rozhodnutí, č. j. MUZA 20132/2016/ODSH/ME/087-11, jímž žalobkyni uznal vinnou z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu a uložil jí za to dle ust. § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona pokutu ve výši 5 500 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona ji uložil zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích jí uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 27. 10. 2016 blanketní odvolání, které v poskytnuté lhůtě doplnila. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
15. V předmětné věci již jednou Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl, a to rozsudkem ze dne 25. 5. 2020, č. 42 A 18/2017-41. Tímto rozsudkem krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí. Jako důvod pro zrušení správních rozhodnutí shledal soud vadu řízení spočívající ve skutečnosti, že žalobkyni bylo sice v předvolání k ústnímu jednání sděleno, že dle § 36 odst. 3 správního řádu má právo se seznámit s podklady rozhodnutí, ale žalobkyně nebyla informována o skutečnosti, že bylo ukončeno shromažďování podkladů rozhodnutí a nebyla vyrozuměna o lhůtě, ve které se shromážděnými podklady může seznámit a vyjádřit se k nim. Proti tomuto rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podal žalovaný včasnou kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020-35, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jako důvod pro zrušení rozsudku Nejvyšší správní soud, uvedl, že k výše uvedené vadě řízení nedošlo a v postupu správních orgánů v tomto směru nelze spatřovat pochybení.

16. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je Krajský soud v Ústí nad Labem vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na tomto místě soud uvádí, že ve vztahu k ostatním námitkám žalobkyně neshledal žádný důvod odchytil se od závěrů obsažených ve zrušeném rozsudku ze dne 25. 5. 2020, č. 42 A 18/2017-41, a na svých závěrech setrvává.
17. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h⁻¹ a více.
18. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou dle žalobkyně trpí napadené i prvoinstanční rozhodnutí, neboť z jejich odůvodnění není zřejmé, jakými podklady se správní orgány při svém rozhodování řídily. Tato námitka není důvodná. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jaké listinné důkazy správní orgán v rámci dokazování provedl, jakož i to, jaké skutkové závěry z těchto důkazů vyvodil. Správní orgán I. stupně konkrétně uvedl, že z fotografie tiskového výstupu měřiče rychlosti RAMER 10C je zřetelně vidět vozidlo BMW s čitelnou registrační značkou, z údajů uvedených na výstupu dále vyplývá, že rychloměr byl použit za vyhovujících klimatických podmínek uvedených v návodu k obsluze. Dále poznamenal, že z policejního úředního záznamu vyplývá průběh měření, zastavení vozidla a následné silniční kontroly. Vyplývá z něj také to, že řidičkou automobilu byla žalobkyně. Závěrem správní orgán I. stupně konstatoval, že fotodokumentace z místa šetření přestupku a úřední záznam společně tvoří ucelený soubor podkladů k tomu, aby mohlo být ve věci vydáno rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí před vypořádáním jednotlivých odvolacích námitek shodně uvedl, že hlavním podkladem pro dané řízení byla dokumentace k přestupku zpracovaná Policií České republiky.
19. Dále se soud zabýval námitkou, že žalobkyně nebyla řádně poučena ohledně možnosti využití podpůrce v průběhu řízení.
20. Dle ust. § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.
21. Dle ust. § 36 odst. 4 věty první správního řádu účastník má při jednání se správním orgánem právo na konzultace s osobou, která mu podle občanského zákoníku může jako podpůrce napomáhat při rozhodování; je-li takových osob více, zvolí si účastník jednu z nich.
22. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 Azs 104/2017-33, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl: „podle § 36 odst. 4 správního řádu má účastník řízení při jednání se správním orgánem právo na konzultace s osobou, která mu podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v relevantním znění (dále jen „občanský zákoník“), může jako podpůrce napomáhat při rozhodování. Účastník řízení přitom musí správnímu orgánu doložit existenci tohoto právního vztahu pravomocným rozhodnutím soudu o schválení smlouvy o nápomoci, neboť správnímu orgánu tento vztah nemusí být znám (Potěšil, L. Správní řád. Komentář. 1.

vyd. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 199 a násl.). (...) Pokud osoba nenaplní zákoné podmínky nápomoci při rozhodování, nemůže se domáhat konzultací s podpůrcem dle § 36 odst. 4 správního řádu. V této souvislosti je dále vhodné zejména zdůraznit, že nápomoc při rozhodování je upravena v § 45 a násl. občanského zákoníku a uplatní se v případech, kdy je zletilá osoba stížena duševní poruchou, která jí působí potíže při rozhodování, přičemž není omezená ve své svéprávnosti. Osobě se zdravotním postižením je tedy zachována svéprávnost, rozhoduje se na základě své vlastní vůle, ale za pomoci osoby podpůrce.“

23. Zdejší soud konstatuje, že žalobkyně v průběhu správní řízení nepředložila soudem schválenou smlouvu o nápomoci ve smyslu ust. § 45 a násl. zákona č. 89/2012 Sb, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, ani se nijak nezmínila o tom, že by měla být stížena duševní poruchou, která jí mohla působit potíže při rozhodování. Za těchto okolností správní orgán I. stupně neměl povinnost žalobkyni poučovat o možnosti využití služeb podpůrce, neboť takové poučení nebylo s ohledem na osobní poměry žalobkyně potřebné.
24. Dále se soud zabýval námitkou, že se žalovaný nesprávně vypořádal se skutečností, že ve správním spisu není založeno oznámení o spáchání přestupku sepsané na místě, ačkoliv žalobkyně tvrdila, že předmětné oznámení s ní bylo sepsáno. Této námitce soud nepřisvědčil.
25. Dle ust. § 58 odst. 1 zákona o přestupcích orgány Policie České republiky, Vojenské policie (dále jen „orgán policie“), státní orgány a orgány obce oznamují příslušným správním orgánům přestupky, o nichž se dozví, nejsou-li samy příslušny k jejich projednávání. V oznámení uvedou zejména, který přestupek je ve skutku spatřován, důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek a že byl spáchán určitou osobou, je-li známa.
26. Dle odst. 2 písm. d) téhož ustanovení oznamuje-li přestupky příslušným správním orgánům orgán policie a jedná-li se o přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, učiní orgán policie nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem. O zjištěných skutečnostech sepíše orgán policie úřední záznam, který přiloží k oznámení. Oznámení učiní orgán policie nejpozději do třiceti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví.
27. Z výše citovaných ustanovení zákona o přestupcích vyplývá, že policie je při řešení dopravních přestupků, které nevyřeší sama v blokovém řízení, povinna vyhotovit oznámení o přestupku a k němu připojit úřední záznam o zjištěných skutečnostech. Soud konstatuje, že v podkladech policie předaných správnímu orgánu I. stupně se nachází oznámení o přestupku ze dne 3. 8. 2016, č. j. KRPU-156692-3/PŘ-2016-040706, i úřední záznam ze dne 25. 7. 2016, č. j. KRPU-156692-1/PŘ-2016-040706. Podklady předané policií lze tedy v tomto ohledu označit jako dostačující a zejména zpracované v souladu se zákonem. Pokud příslušný policejní orgán vyhotovuje další listiny dokumentující zjištěné podezření o spáchání přestupku, jakým může být např. žalobkyní zmiňované oznámení o přestupku sepsané na místě, jde toliko o další podklady ve formě úředního záznamu, ze kterých může správní orgán při projednávání přestupku vycházet. Jedná se však o podklad, který je zpracováván nad rámec zákona.
28. Jestliže žalobkyně nyní tvrdí, že s ní bylo oznámení o přestupku sepsané na místě zpracováno, soud toto tvrzení považuje za nedůvěryhodné. Předně je třeba uvést, že dle úředního záznamu ze dne 1. 9. 2016 byl zmocněnec žalobkyně dne 25. 8. 2016 nahlížet do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního spisu, přičemž správní orgán výslovně požádal o zhotovení elektronické kopie policejního spisu. Žalobkyně tedy měla před vydáním prvostupňového rozhodnutí přehled o tom, jaké listiny byly policií předány správnímu orgánu. Pokud měla za to, že obsah správního spisu nebyl úplný, mohla na tuto skutečnost prostřednictvím svého zmocněnce včas upozornit. To však neučinila a poprvé uplatnila předmětnou námitku až v podaném odvolání. Soud proto s ohledem na postup žalobkyně v řízení hodnotí tvrzení o dalším sepsaném oznámení o přestupku, které však nebylo založeno do správního spisu, jako nedůvěryhodné.

29. Dále se soud zabýval námitkou, že žalovaný nepřihlédl k vadám ověřovacího listu rychloměru, které způsobily, že předmětný rychloměr nebyl řádně ověřen dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“). Konkrétně žalobkyně namítala, že ověření rychloměru provedl jeho výrobce, který byl zároveň návrhovatelem a účastníkem správního řízení, v němž byl rychloměr ověřen. Z ověřovacího listu není zřejmé, jaké vozidlo bylo přistaveno k ověření rychloměru, a tedy zda se jednalo o vozidlo Policie ČR a zda nedošlo ke změně vozidla, kam byl rychloměr namontován. V ověřovacím listu je rovněž chybně vyplněna rubrika zákazníka a vlastníka. Tyto námitky soud neshledal důvodnými.
30. Dle ust. § 9 odst. 2 zákona o metrologii ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list anebo použije obou těchto způsobů. Grafickou podobu úřední značky a náležitosti ověřovacího listu stanoví ministerstvo vyhláškou.
31. Dle ust. § 16 odst. 1 zákona o metrologii autorizovanými metrologickými středisky jsou subjekty, které Úřad na základě jejich žádosti autorizoval k ověřování stanovených měřidel nebo certifikaci referenčních materiálů po prověření úrovně jejich metrologického a technického vybavení Českým metrologickým institutem a po prověření kvalifikace odpovědných zaměstnanců, která je doložena certifikátem způsobilosti vydaným akreditovanou osobou nebo osvědčením o odborné způsobilosti vydaným Úřadem. Pro účely autorizace může být využito zjištění prokázaných při akreditaci. Náležitosti žádosti o autorizaci a podmínky pro autorizaci stanoví ministerstvo vyhláškou. Na udělení autorizace není právní nárok. Neplní-li autorizovaný subjekt povinnosti stanovené zákonem nebo podmínkami stanovenými v rozhodnutí o autorizaci, nebo pokud o to požádá, Úřad rozhodnutí o autorizaci pozastaví, změni nebo zruší.
32. Dle ust. § 7 odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 262/2000 Sb. platnost ověření stanoveného měřidla zaniká, jestliže bylo i při neporušeném ověření změněno místo používání stanoveného měřidla v případě, kde to stanoví certifikát o schválení typu měřidla nebo opatření obecné povahy.
33. Ve věci není sporu o tom, že obchodní společnost RAMET, a.s., Letenská 1110, 686 04 Kunovice, je výrobcem předmětného rychloměru, a k datu jeho ověření byla i jeho vlastníkem a subjektem, který provedl jeho ověření dle zákona o metrologii. Tyto skutečnosti ostatně jasně vyplývají z ověřovacího listu č. 172/15. Žalobkyní nastolená otázka nicméně zní, zda je možné, aby jediný subjekt zastával všechny tyto pozice současně. Procesem ověřování (kalibrace) rychloměru se velmi podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 As 81/2009-101, v němž na základě obsahu zákona o metrologii a jeho prováděcích předpisů došel k závěru: „že zákonná úprava nevylučuje, aby v daném případě výrobce silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu byl současně autorizovaným metrologickým

střediskem, jestliže ho Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, autorizoval k výkonům v oblasti státní metrologické kontroly měřidel (...).“

34. Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zcela evidentní, že není na překážku, pokud vlastník a výrobce rychloměru v jedné osobě zároveň vykonává činnost autorizovaného metrologického střediska dle zákona o metrologii. Skutečnost, že společnost RAMET, a.s. vydala ověřovací list k předmětnému rychloměru, tedy sama o sobě nezpůsobuje, že by ověření bylo neplatné či nezákonné. Nedůvodná je proto i námitka, že jediným subjektem, který by mohl podat opravný prostředek proti rozhodnutí o ověření rychloměru, byl pouze jeho výrobce a vlastník, tedy společnost RAMET, a. s., jako jediný účastník tohoto řízení. V tomto kontextu nemůže být vadou ani to, že v ověřovacím listu rychloměru je v rubrice „vlastník měřidla“ a „výrobce“ uvedena stejná osoba.
35. K námitce, že v ověřovacím listu není specifikováno vozidlo, ve kterém byl ověřovaný rychloměr namontován, soud uvádí, že tato skutečnost nemá vliv na platnost ověřovacího listu rychloměru. Z ust. § 7 odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 262/2000 Sb. vyplývá, že platnost ověření zaniká při změně místa používání stanoveného měřidla pouze v případě, že tak certifikát o schválení typu měřidla nebo opatření obecné povahy. V daném případě byly metrologické vlastnosti rychloměru posuzovány autorizovaným metrologickým střediskem dle Certifikátu o schválení typu stanoveného měřidla č. 0111-CS-C005-11 ze dne 21. 2. 2011, revize 1 ze dne 10. 12. 2014 (dostupný přes vyhledávač schválených typů měřidel Českého metrologického institutu na <http://typover.cmi.cz/>; dále jen „certifikát o schválení typu“), z něhož dále vyplývá, že posouzení, metrologické a zkoušky vlivu okolí byly provedeny na základě opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod jejich zkoušení při schvalování typu a ověřování stanovených měřidel: „silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu“. Jak z certifikátu o schválení typu, tak z uvedeného opatření obecné povahy ovšem nevyplývá, že by v důsledku změny vozidla, v němž je rychloměr zabudován, došlo bez dalšího k zániku platnosti jeho ověření. Neuvedení registrační značky vozidla proto ani v tomto případě nemůže způsobit neplatnost ověřovacího listu. Zvláště za situace, kdy vozidlo je v ověřovacím listu jednoznačně identifikováno výrobním číslem karoserie a žalobkyně ani netvrdila, že by došlo ke změně umístění měřidla, ale pouze poukazovala na neuvedení registrační značky. Soud pro úplnost podotýká, že identifikace vozidla pomocí výrobního čísla karoserie je dostatečná i vzhledem ke skutečnosti, že číslo karoserie se na rozdíl o registrační značky u vozidla nemůže změnit.
36. Dále se soud zabýval námitkou vad certifikátu o absolvování kurzu k používání rychloměru, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že z něj není zřejmé, jakou skutečnost prokazuje, pro které subjekty platí, ani v něm není uvedena doba jeho platnosti či výstupy procesu certifikace. Žalobkyně také zpochybňovala platnost podpisu tohoto dokumentu. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
37. Z listiny nadepsané jako „Školení operátorů pro obsluhu silničních rychloměrů typu RAMER 10 - Osvědčení způsobilosti“ ze dne 4. 5. 2016 vyplývá, že skuteností, která je osvědčována, je oprávnění a způsobilost zde uvedených policistů k používání silničního rychloměru typu RAMER 10, a to na základě provedeného proškolení. Z osvědčení rovněž vyplývá, jací policisté školící kurz absolvovali (mezi nimi i M. V. a M. K., kteří překročení rychlosti žalobkyně zaznamenali) a že tento kurz proběhl ve dnech 20. 1. 2016 a 17. 2. 2016. Je z něj tedy patrné, pro jaké osoby je toto osvědčení vydáno, jakož i to, od Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jakého okamžiku se platnost osvědčení odvíjí. K podpisu na osvědčení soud uvádí, že nemá žádné pochybnosti o tom, že se jedná o pravý dokument vydaný jménem školitele kpt. Ing. M. S. Skutečnost, že uvedená listina není vlastnoručně podepsána či opatřena zaručeným elektronickým podpisem, ale toliko údajem „elektronicky schváleno“ na tomto závěru nemůže nic změnit.

38. Dále soud konstatuje, že vzhledem ke skutečnosti, že v potvrzení o školení operátorů je výslovně uvedeno, že uvedení pracovníci byli proškoleni pro obsluhu daného silničního rychloměru a jsou oprávněni k jeho používání, lze konstatovat, že byli tito pracovníci seznámeni s obsahem návodu k obsluze daného zařízení a bylo jim sděleno, jak postupovat při měření, aby bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení.
39. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, když nahradil svou úvahou a názory odůvodnění správního orgánu I. stupně a tím odepřel žalobkyni možnost podat proti jeho odůvodnění řádný opravný prostředek. Této námitce soud nepřisvědčil.
40. Soud uvádí, že správní řízení je považováno za jeden celek, skládající se z rozhodování v první instanci a případného rozhodování o odvolání (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, či ze dne 31. 8. 2004, č. j. 2 Afs 45/2003-118, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Zásada dvojinstančnosti správního řízení tedy znamená, že předmětné řízení probíhá ve dvou stupních, přičemž jejím obsahem je vedle kontroly prvostupňového rozhodnutí a jemu předcházejícímu řízení i zabezpečení dvojího posouzení věci v rámci téhož správního řízení. Pokud tedy žalobkyně brojí proti tomu, že žalovaný nahradil argumentaci správního orgánu I. stupně, když aproboval jeho postup a jím učiněné závěry, soud uvádí, že žalovaný vypořádáním odvolacích námitek nejen že neporušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, ale naopak ji svou prezumnou činností naplnil.
41. K námitce žalobkyně, že žalovaný nesprávně uzavřel, že se žalobkyně svou pasivitou sama zbavila možnosti navrhopvat důkazy, činit další návrhy a podávat vyjádření, soud uvádí, že tato není důvodná. Soud sice musí dát za pravdu žalobkyni v tom, že ust. § 82 odst. 4 správního řádu se neužije v řízení o přestupcích (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, publ. pod č. 2412/2011 Sb. NSS., dostupný na www.nssoud.cz), současně však musí konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval každou odvolací námitkou žalobkyně, přičemž z něj nevyplývá, že by se odmítl jakoukoliv z žalobkyní tvrzených skutečností zabývat s odkazem na citované ustanovení a v něm vyjádřenou zásadu neúplné apelace odvolacího řízení.
42. Dále se soud zabýval námitkou týkající se postupu správních orgánů dle § 36 odst. 3 správního řádu a námitkou, že správní orgán I. stupně nevydal usnesení, kterým by žalobkyni stanovil lhůtu, v níž se může vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. K této otázce se závazným názorem vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020-35. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Pokud správní orgán nepostupuje podle § 36 odst. 3 správního řádu, zpravidla se jedná o vadu řízení. Judikatura Nejvyššího správního soudu však v několika případech dospěla k závěru, že za určitých okolností o vadu řízení nejde. A to například v situaci, kdy správní orgán po ústním jednání již nerozšiřuje spisový materiál o žádné podklady a ve věci rozhodne, za předpokladu, že se účastník se všemi podklady rozhodnutí již dříve v řízení seznámil. Což je stejný případ, jako v nyní projednávané věci. V rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, k tomu NSS*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedl, že „v kontextu posuzované věci bylo nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění dokazování a že ústní jednání [...] mělo vést k vydání rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl stěžovatel poučen o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až po té, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, protože nelze dospět k závěru, že by došlo k podstatnému porušení řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]“ (zvýraznění provedl nyní rozhodující senát). Smyslem ústního jednání v přestupkovém řízení je totiž v souladu se zásadou procesní ekonomie shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (rozsudky NSS ze dne 22. 2. 2006, čj. 1 As 19/2005-71, nebo ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Vadu řízení neshledal NSS ani v případě, kdy bylo účastníkovi řízení umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí při ústním jednání, kterého se však bez omluvy neúčastnil (rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2019, čj. 6 As 231/2018-18). V rozsudku ze dne 23. 3. 2011, čj. 8 As 40/2010-59, NSS také zdůraznil, že „nezákonnost rozhodnutí může způsobit toliko situace, kdy účastník má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí až ze samotného rozhodnutí. To vše za situace, kdy se ve správním spise nalézaly podklady, o nichž účastník řízení neměl povědomí a nemohl se k nim vyjádřit.“ Ke stejnému závěru dospěl i stěžovatelem citovaný rozsudek NSS sp. zn. 1 As 322/2018.

43. V posuzovaném případě zmocněnec žalobkyně před konáním ústního jednání nahlédl do správního spisu, což osvědčuje v něm založený úřední záznam ze dne 1. 9. 2016. Správní orgán I. stupně spis již následně nedoplňoval. Zmocněnec žalobkyně byl tedy fakticky obeznámen se všemi podklady rozhodnutí. Žalobkyně však kromě toho měla i několik dalších možností, jak se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit. Jednak se mohla dostavit k ústnímu jednání a seznámit se s nimi v průběhu dokazování. V případě, že se ani na v pořadí druhé nařízené jednání nemohla dostavit z vážných a řádně doložených důvodů, mohla znovu požádat o přeložení jednání. Stejně tak mohla sdělit, že se sice ústního jednání neúčastní, nicméně hodlá se bezprostředně po něm seznámit se všemi shromážděnými podklady a eventuálně se k nim vyjádřit či navrhnout doplnění (rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013-28). Žalobkyně však namísto toho zůstala pasivní. Nepožádala znovu o přeložení ústního jednání, k jednání se bez omluvy nedostavila a ani nesdělila, že se hodlá s podklady pro rozhodnutí seznámit až po ústním jednání. Následně však v doplnění odvolání namítala, že jí správní orgán I. stupně upřel její právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“
44. Dále Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval: „Žalobkyně byla poučena o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí v předvolání k ústnímu jednání ze dne 4. 8. 2016 a poté již žádné další podklady shromážděny nebyly. Nejvyšší správní soud ověřil, že do spisu byla následně založena pouze její omluva z prvního ústního jednání a v návaznosti na to záznam o stanovení nového termínu ústního projednání přestupku. Následuje úřední záznam ze dne 1. 9. 2016 o nahlédnutí zmocněnce žalobkyně do tohoto spisu. Z úředního záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 18. 10. 2016 následně plyne, že od 1. 9. 2016 byl do spisu vložen pouze protokol o ústním jednání s přílohou v podobě úředního záznamu o telefonické omluvě zmocněnce z nařízeného jednání. Materiálním předpokladem užití § 36 odst. 3 správního řádu je situace, kdy skutkový stav během řízení doznal změn, zejména pokud by byly provedeny důkazy, o nichž účastník řízení neví a správní orgán by vycházel z důkazních prostředků, se kterými účastník řízení nebyl řádně seznámen (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2012, čj. 3 As

12/2012-21). Tak tomu ale v projednávané věci nebylo, neboť žalobkyně byla fakticky seznámena se všemi podklady pro rozhodnutí.

45. *Za této situace nepředstavuje vadu řízení, že správní orgán I. stupně nezaslal žalobkyni výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, v níž by jí výslovně stanovil lhůtu, ve které tak má učinit. Tím spíše vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (rozsudek NSS sp. zn. 6 As 231/2018). Trvat na opakovaném poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu poté, kdy ústní jednání při řádně neodůvodněné neúčasti žalobkyně a jejího zmocněnce řádně proběhlo, by bylo v dané situaci bezúčelným formalismem.“*
46. *K otázce nutnosti vydání usnesení, jímž by byla žalobkyni stanovena lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí s odkazem na § 36 odst. 1 správního řádu, Nejvyšší správní soud uvedl, že předmětné ustanovení se „týká práva navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. V této situaci správní orgán skutečně usnesením může stanovit lhůtu. Byť lze podle § 39 odst. 1 správního řádu určit usnesením lhůtu k provedení jakéhokoli úkonu v řízení, není to vždy nezbytné. V případě postupu podle § 36 odst. 3 správního řádu se většinou v praxi o této možnosti účastník vyrozumí výzvou, ve které je mu poskytnuta lhůta k vyjádření. To platí tím spíše, že v tomto případě správnímu orgánu zákon formu usnesení neukládá (§ 76 odst. 1 správního řádu; rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2021, čj. 10 As 246/2019-32).“*
47. *Jak již soud uvedl výše v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je výše uvedeným právním názorem vázán. S ohledem na výše uvedené tedy soud konstatuje, že ani tato námitka žalobkyně tedy nebyla důvodná.*
48. *S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.*
49. *O náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25.5. 2020, č. j. 42 A 18/2017-41, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, přičemž zásadní pro přiznání náhrady nákladů řízení je konečný úspěch ve věci.*

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. října 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce